

Dokument nr. 8:66

(2002-2003)

Privat forslag fra stortingsrepresentantene Ingvild Vaggen Malvik og Hallgeir H. Langeland

Forslag fra stortingsrepresentantene Ingvild Vaggen Malvik og Hallgeir H. Langeland om å sette en lav øvre grense for hva fastleddet i nettleien for elektrisitet kan settes til for å stimulere til strømsparing og gi en bedre sosial fordeling

Til Stortinget

BAKGRUNN

Nettleien eller overføringstariffen er en pris på transport av kraft gjennom hele elektrisitetsnettet fra produsenten fram til forbruker. Nettleien fastsettes uavhengig av kraftkjøpet fra kraftleverandørene. Netteiernes overføringstariffer er regulert av Norges Vassdrags- og energidirektorat (NVE) i henhold til bestemmelser gitt i forskriften til energiloven av 7. desember 1990 nr. 959 (sist endret 2. januar 2002 nr. 1) "om produksjon, omforming, overføring, omsetning og fordeling av energi m.m." samt forskrift av 11. mars 1999 nr. 302 (sist endret 17. desember 2001 nr. 1486) "om økonomisk og teknisk rapportering, inntektsramme for nettvirksomheten og tariffen", jf. § 13-1, bokstav g):

"Tariiffene skal gi nettselskapet inntekter til dekning av kostnader innenfor tildelt inntektsramme, kostnader i overliggende nett, innbetalt eiendomsskatt og lovpålagt innbetaling til energifond."

Alle husholdninger betaler nettleien for strømtilkoblingen gjennom et fast årlig beløp og et tillegg for hver kilowattime de bruker. Det er stor variasjon mellom de forskjellige nettområdene i Norge med hensyn til forholdet mellom det faste årlige beløpet og det variable leddet. I 2002 varierte det faste årlige beløpet fra 403 kroner til 3 224 kroner. Dette tilsier at

statens tilskudd for å utjevne geografiske prisforskjeller bør økes.

Dette forslaget går ut på å endre forholdet mellom fast og variabel pris for den del av strømreregninga som gjelder betaling for nettleie, altså den delen av strømmarkedet der forbrukeren ikke selv kan velge leverandør.

Med et fastbeløp for nettleie får forbrukeren en høyere gjennomsnittlig kilowattimepris jo lavere det årlige forbruket er. Jo høyere fast årlig beløp, desto større forskjell blir det på gjennomsnittsprisen når man sammenligner en abonnent med lavt forbruk med en abonnent med høyt forbruk. For to abonnenter som bruker henholdsvis 20 000 kilowattimer og 10 000 kilowattimer årlig vil småforbrukeren ha en gjennomsnittspris som er 2 øre/ kilowattimer høyere enn storforbrukeren hvis det faste beløpet er 400 kroner. Enda større blir forskjellen hvis det faste beløpet er 3 200 kroner. Da vil småforbrukeren ha en gjennomsnittspris som er hele 16 øre/kilowattime høyere enn storforbrukeren. Hvis man ønsker at gjennomsnittsprisen for en småforbruker skal være så nærme som mulig gjennomsnittsprisen til en storforbruker, må fastbeløpet være lavt.

For den enkelte forbruker vil besparelsen i kroner ved å redusere strømforbruket være større jo lavere det faste årlige beløpet er. Hvis man ønsker å motivere til strømsparing og installering av alternativ oppvarming som ikke bruker elektrisitet, er det fordelaktig med et lavt fast beløp. En forbruker som for eksempel vil investere i utstyr for alternativ oppvarming som halverer strømforbruket fra 20 000 kilowattimer til 10 000 kilowattimer i året, vil med det laveste faste beløpet (400 kroner) ha hele 1 400 kroner mer årlig til å nedbetale investeringen med sammenlignet med en forbruker med det høyeste faste beløpet (3 200 kroner).

Et høyt fast beløp straffer de som bruker lite strøm

og gjør det mindre lønnsomt å spare på strømmen. Forslagsstillerne ønsker derfor at det skal settes en lav øvre grense for det faste årlige beløpet. Det vil ha en god enøkeffekt og en god sosial fordelings-effekt.

FORSLAG

På bakgrunn av dette blir det fremmet følgende

f o r s l a g :

Stortinget ber Regjeringen sette en lav øvre grense for hva fastleddet i nettleien for elektrisitet kan settes til for å stimulere til strømsparing og gi en bedre sosial fordeling, og fremme forslag om dette i forbindelse med varslet sak om nettariffing.

12. februar 2003